

ինձ, խնայիր ինձ: Քեզանից է կախված իմ կյանքը: Լավ լսիր, կյանքս եմ ասում: ՄԻ արա, հայրիկ, այդ բանը, մի արա, գողությունը սոսկալի հանցանք է:

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Կովել է ինքն իր հետ) Վեր կաց, ամոթ է, ներս կմտնեն, կտեսնեն:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ոչ, ոչ, ես վեր կկենամ միայն պատիվս հետ ստացած: Տեսն՞ւմ ես, խիղճ արդեն տանջում է քեզ: Մի դարձնիր երեսդ, երդվում եմ, երբեք քեզ չեմ դատապարտել, երբեք, ոչ մի խոսքով, ոչ մի ակնարկով: Կպապանձվեմ և կհարգեմ քեզ առաջվա պես: Ես գիտեմ, որ դու մոլորվել ես և այժմ զղում ես: Հայրիկ, տուր ինձ այդ թղթերը:

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Վճռական շարժում է անում և վեր կենում) Հոգիս քերանս քերեցիր: (Մոտենում է գրասեղանին, արագ բաց է անում արկդը և ծրարը հանում):

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Ուրախացած ոտքի կանգնելով) Ահ, ես գիտեի, որ դու բարի ես, որ քո շարությունը կեղծ է: Շնորհակալ եմ, հայրիկ, դրանով դու ազատում ես ոչ միայն պատիվս, այլև կյանքս...

ԱՆԴՐԵԱՍ – Ճըմ, ձեռք վերցրու: Ես մի հարվածով վերջ կտամ ամեն բանի: Ինչ արած, դու համառ ես: (Թղթերը պատում և ձգում է վառարան) Ահա նրանց տեղը:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Քարսիրտ, այդ ինչ ես անում: (Ճշալով հարձակվում է, որ խանգարի):

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Չի թողնում նրան վառարանին մոտենալ) Կաց, եթե ոչ քեզ էլ կզցեմ այնտեղ: Ահ, վերջապես, ազատվում եմ ձեզանից: Վառվեցեք, մոխիր դարձեք, դուք շատ եք այրել իմ սիրտը: Կոհիվ երկուսի մեջ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Թող ինձ, թող ինձ: Դու ինձ ես այրում, ինձ: Բաց թող, բաց թող: (Ուզում է կծոտել հոր ձեռքերը) Ահ, ես թուլանում եմ, ուժ չունիմ: Լսիր, ես կզոռամ, կկանչեմ բոլորին այստեղ, որ տեսնեն քո ավազակությունը: Թող: (Ազատվելով հոր ձեռքից, մոտենում է վառարանին): Ահ, այլս ուշ է: Այրվեցին, կորավ ամեն ինչ: (Բարձրաձայն) Այստղ եկեք, Ռոզալիա, Բագրատ, ամենքդ եկեք, տեսեք ինչ է կատարվում այստեղ: Հայրն այրեց իր աղջկա պատիվը: Ահ, կորավ ամեն ինչ: (Թուլացած ընկնում է արողի վրա: Լոռություն) Բայց թող այդպես լինի: (Քայլերն ուղղում է դեպի ձախ դռները: Հանդիպում է Օթարյանին, որ զալիս է նոյն դռներից, ցնցվում է և անշարժ մնում):

ԲԱԳՐԱՏ – (Ներս է մտնում նոյն դռներից, Օթարյանից քիչ հետո):

ԱՆԴՐԵԱՍ, ՄԱՐԳԱՐԻՏ, ՍԱՂԱԹԵԼ, ՕԹԱՐՅԱՆ ԵՎ ԲԱԳՐԱՏ

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Զեռները մեջքին դրած, կանգնած է դեպի ձախ):

ՕԹԱՐՅԱՆ – Վերջապես, տեսա քեզ: Դու հիվանդ չես և փախչում ես ինձանից: Լսիր, հայրդ ինձ անպատիվ արավ և դուրս վոնդեց իր տնից: Ես համարվում եմ ստոր մարդ, որ ուզեցել է խաքեբայոթյամբ կորզել նրա հարստոթյունը: Ցույց տուր նրան իմ թղթերը: Ցույց տուր իսկույն, ես այդպես եմ կամենում: Ես ստորացած եմ, անպատված: Ցույց տուր այդ ապացույցները:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Լուս, գունատ, դողդոջուն և անշարժ կանգնած է պատի տակ):

ՕԹԱՐՅԱՆ – Ահա և եղբայրդ: Այժմ նա ուրիշ լեզվով է խոսում: Այստեղ մարդկանց դերերը փոխվել են: Երեկ հայրդ էր ուզում ինձ կաշառել, այսօր - եղբայրդ: Գոնե բացատրիր, ինչ է պատահել: (Լոություն) Ա, դու լսո՞ւմ ես ձայն չես հանում, կանգնած ես դատապարտյալի պե՞ս: Երդվում եմ հորս հարստահարված զերեզմանով, կամ դուք եք խելագարվել, կամ ես: (Մարգարիտին) Ասա, այդ ի՞նչ դավադրություն է: Չէ որ ես քեզ ընտրեցի դատավոր: Ո՞ւր են իմ ապացույցները: Բեր այստեղ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Երկար տատանվելով) Չգիտեմ:

ՕԹԱՐՅԱՆ – Դեհ, լսո՞ւմ ես, Մարգարիտ, գնա քեր այն թղթերը:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Մեռելային սառնությամբ) Ես այրեցի այն թղթերը: Ահա այստեղ: (Ցույց է տալիս վառարանը, երկարատև տանջանքով մի հայացք է ձգում հոր վրա և քոյլ քայլերով հեռանում է ձախ դռներով):

ՕԹԱՐՅԱՆ – }

ԲԱԳՐԱՏ – } (Միաժամանակ մոտենում են վառարանին):

ԲԱԳՐԱՏ – (Նայում է, փակում է վառարանի դռներն և ուրախություն արտահայտում):

ՏԵՍԻԼ 8

ԱՆԴՐԵԱՍ, ՍԱՂԱԹԵԼ, ՕԹԱՐՅԱՆ, ԲԱԳՐԱՏ հետո ՍՈՒՐԵՆ

Պատկերավոր տեսարան

ՕԹԱՐՅԱՆ – (Ապշած նայում է մերթ մեկին, մերթ մյուսին) Այրե՞լ է: Ուրեմն, այդ մի որոգա՞յթ էր ինձ համար: Մարգարիտը դաշնակից մի ավազակի: Ոչ, այդ

անկարելի բան է: Կասկածել նրա ազնվության մասին, կնշանակե հայույթը սրբությունը: Նա սուտ ասաց: Նա իրան զրպարտեց: Այստեղ մեղավորն ուրիշ է: (Անդրեասին) Արդարացրեք ձեր աղջկան, ապա թե ոչ՝ ես նրան կվիրավորեմ:

ՍԱՂԱԹԵԼ – (Ներս է մտնում ձախ դռներից):

ԱՆԴՐԵԱՍ – Սաղաթել, գնանք կլոր: (Քայլերն ուղղում է դեպի նախասենյակ): Բեմի հետևից լսվում է ատրճանակի խոլ պայթյուն:

ԲՈԼՈՐԸ – (Ցնցվում են):

ՍԱՂԱԹԵԼ – Այդ ի՞նչ էր: (Վազում է հետ ձախ դռներով):

ԲԱԳՐԱՏ – (Հետևում է Սաղաթելին):

ԱՆԴՐԵԱՍ – }

ՕԹԱՐՅԱՆ – } Քարացել են:

ՍՈՒՐԵՆ – (Ներս է վազում ձախ դռներից գունաթափած: Տատանվում է; Լոություն): Մարզարիտն իրեն սպանեց:

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Մոնշում է, ձեռք զարկելով զլխին) Ահ, որդեսպան:

ՕԹԱՐՅԱՆ – Ա, այդ դու ես այրել: Գազա՞ն: (Ուզում է հարձակվել Անդրեասի վրա):

ՍՈՒՐԵՆ – (Մեջ է ընկնում) Կաց, նա արդեն պատժված է: (Նայում է հորը կատաղությամբ և զգվանքով):

ՕԹԱՐՅԱՆ – Մարզարիտ, Մարզարիտ: (Հեկեկալով վազում է դեպի ձախ և անզորացած հենվում դռներին):

Վարագույրն իշնում է հանդարտ:

Վերջ

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](#)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](#)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](#)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Voskanyan
- Uuhwulq

-
1. [↑ http://wikisource.org](#)
 2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](#)
 3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](#)
 4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](#)